

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-20/17

Konanie začaté na návrh Vincenta Pierra Oberleho

(návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Kammergericht Berlin)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Súdna spolupráca v občianskych veciach – Nariadenie (EÚ) č. 650/2012 – Článok 4 – Všeobecná právomoc súdu členského štátu konať vo veci celého dedičstva – Vnútroštátna právna úprava upravujúca medzinárodnú právomoc v oblasti vnútroštátnych osvedčení o dedičstve – Európske osvedčenie o dedičstve“

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 21. júna 2018

1. *Súdna spolupráca v občianskych veciach – Právomoc, rozhodné právo, uznávanie a výkon rozhodnutí a prijatie a výkon verejných listín v dedičských veciach a zavedenie európskeho osvedčenia o dedičstve – Nariadenie č. 650/2012 – Všeobecná právomoc – Uplatnenie na dedičstvá, ktoré majú cezhraničné dôsledky*

(Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 650/2012, článok 4)

2. *Súdna spolupráca v občianskych veciach – Právomoc, rozhodné právo, uznávanie a výkon rozhodnutí a prijatie a výkon verejných listín v dedičských veciach a zavedenie európskeho osvedčenia o dedičstve – Nariadenie č. 650/2012 – Všeobecná právomoc – Pôsobnosť – Sporová alebo nesporná povaha konania – Neexistencia vplyvu*

(Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 650/2012, článok 4)

3. *Súdna spolupráca v občianskych veciach – Právomoc, rozhodné právo, uznávanie a výkon rozhodnutí a prijatie a výkon verejných listín v dedičských veciach a zavedenie európskeho osvedčenia o dedičstve – Nariadenie č. 650/2012 – Európske osvedčenie o dedičstve – Právomoc vydať osvedčenie – Článok 64 – Cieľ ustanovenia*

(Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 650/2012, článok 64)

4. *Súdna spolupráca v občianskych veciach – Právomoc, rozhodné právo, uznávanie a výkon rozhodnutí a prijatie a výkon verejných listín v dedičských veciach a zavedenie európskeho osvedčenia o dedičstve – Nariadenie č. 650/2012 – Všeobecná právomoc – Pôsobnosť – Právna úprava členského štátu stanovujúca právomoc jeho súdov vydávať vnútroštátne osvedčenia o dedičstve napriek tomu, že obvyklý pobyt poručiťela sa nenachádzal v tomto členskom štáte – Nepripustnosť*

(Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 650/2012, článok 4)

1. Článok 4 nariadenia č. 650/2012 podľa svojho znenia stanovuje právomoc súdov členských štátov, v ktorých mal poručiťel obvyklý pobyt v čase smrti, konať vo veci celého dedičstva. V tejto súvislosti je nutné spresniť, že i keď znenie tohto ustanovenia vôbec neuvádza, že uplatnenie všeobecného pravidla

právomoci, ktoré tento článok upravuje, je podmienené existenciou dedičstva vo viacerých členských štátoch, nič to nemení na skutočnosti, že toto pravidlo sa zakladá na existencii dedičstva, ktoré má cezhraničné dôsledky. Okrem toho zo znenia názvu článku 4 nariadenia č. 650/2012 vyplýva, že toto ustanovenie upravuje určenie všeobecnej právomoci súdov členských štátov, zatiaľ čo rozdelenie právomocí na vnútroštátnej úrovni sa v súlade s článkom 2 tohto nariadenia určuje na základe vnútroštátnych pravidiel.

(pozri body 34 – 36)

2. Pozri text rozhodnutia.

(pozri body 43, 44)

3. Ako uviedol aj generálny advokát v bode 90 svojich návrhov, európske osvedčenie o dedičstve, ktoré bolo vytvorené nariadením č. 650/2012, spadá pod autonómny právny systém, ktorý upravujú ustanovenia kapitoly VI tohto nariadenia. V tomto kontexte článok 64 uvedeného nariadenia má za cieľ spresniť, že tak súdy, ako aj niektoré iné orgány majú právomoc vydávať takéto osvedčenia o dedičstve, pričom odkazom na pravidlá o určení právomoci obsiahnuté v článkoch 4, 7, 10 a 11 toho istého nariadenia spresňuje, v ktorom členskom štáte má k tomuto vydaniu dôjsť.

(pozri bod 46)

4. Článok 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 650/2012 zo 4. júla 2012 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a prijatí a výkone verejných listín v dedičských veciach a o zavedení európskeho osvedčenia o dedičstve sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá stanovuje, že i keď zosnulý nemal v čase svojej smrti obvyklý pobyt v tomto členskom štáte, súd tohto členského štátu má právomoc pre vydávanie vnútroštátnych osvedčení o dedičstve v rámci dedenia, ktoré má cezhraničné dôsledky, ak sa pozostalosť nachádza na území uvedeného členského štátu, alebo ak mal zosnulý štátnu príslušnosť tohto členského štátu.

Ako pripomenul aj generálny advokát v bodoch 109 a 110 svojich návrhov, Súdny dvor už rozhodol, že výklad ustanovení nariadenia č. 650/2012 vedúci k rozdeleniu dedičstva na niekoľko častí by bol nezlučiteľný s cieľmi uvedeného nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. októbra 2017, Kubicka, C-218/16, EU:C:2017:755, bod 57). Keďže jeden z týchto cieľov totiž spočíva v stanovení jednotného systému uplatniteľného na dedičstvá, ktoré majú cezhraničné dôsledky, jeho dosiahnutie si vyžaduje zosúladenie pravidiel týkajúcich sa medzinárodnej právomoci súdov členských štátov tak v sporových, ako aj nesorových konaniach. Výklad článku 4 uvedeného nariadenia, podľa ktorého toto ustanovenie určuje medzinárodnú právomoc súdov členských štátov, pokiaľ ide o vydávanie vnútroštátnych osvedčení o dedičstve, vedie v záujme riadneho výkonu spravodlivosti v rámci Únie k dosiahnutiu tohto cieľa tak, že znižuje riziko existencie súbežných konaní na súdoch rôznych členských štátov a rozporov, ktoré by mohli z toho vyplývať.

(pozri body 56, 57, 59 a výrok)